УСІМ ШТАТОМ — ПЕРЕД АПАРАТОМ

У багатьох колгоспах дуже роздуті штати управлінського апарату. Подекуди вони налічують по 60—65 чол.
(З листів до редакції).

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

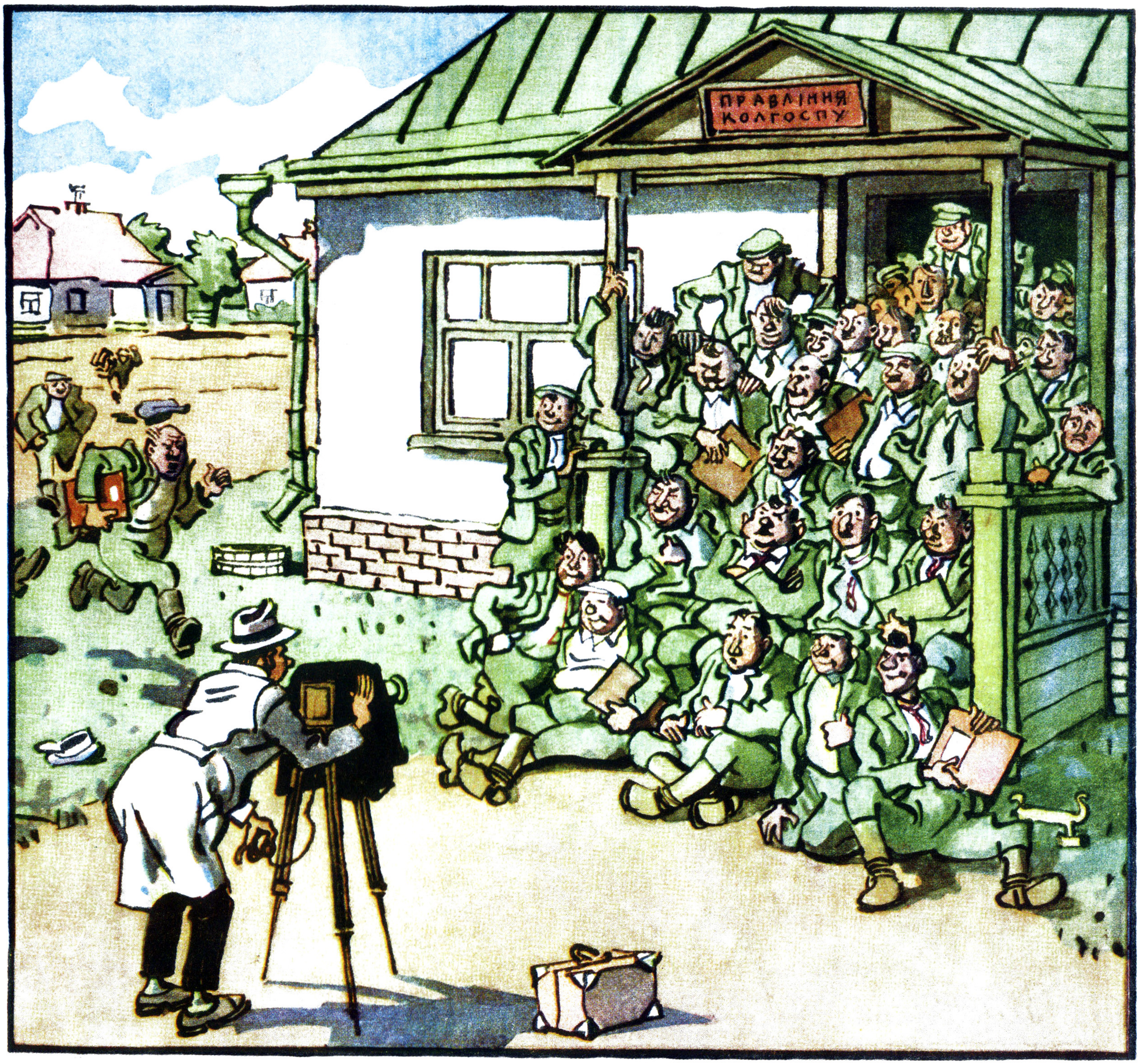

— Підождіть, не знімайте, зараз іще троє прибіжать!

ПЕРЕЦЬ

№ 9 (404) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1959

Мал. Л. КАПЛАНА

1959

ТРАВЕНЬ

9

СУБОТА

ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

Їхній чорний день.

ХАЛТУРА і ПОБУТ

НЕ „ЯК У КАЗЦІ"

«По щучому велінню, по моєму хотінню», — промовляв герой популярної казки. І в ту ж мить перед ним з'являлося все, що він хотів.

Спробував би цей герой у такий спосіб у Миколаєві викликати до себе на квартиру електромонтера!

Дарма! Ніякі чари йому не допомогли б. Сидів би, сердега, в темряві. А насидівшись, пішов би до товариша Печененка, голови місцевої промартілі «Металопобутремонт».

А голова зустрів би його посмішечкою:

— Полагодити електропроводочку захотіли? Не вийде, не вийде, шановний. Це вам не в казці. Тут розетки потрібні, підрозетники, ролики, патрони, а облпромпостач не дає їх. Ясно? До того ж, копійчаний це ремонт. Зиску ніякого. От електромотора, будь ласка. Електромотора полагодимо.

— Навіщо мені мотор. Я хочу дома проводку налагодити!

— Мало, що ви хочете. Коли отак усі хотітимуть, то й на Спаському спускові майстерню по ремонту примусів і керогазів доведеться відкривати, і на околицях нові майстерні будувати, і бригади електромонтерів мати. Не вийде!

Це в Миколаєві. А в Первомайську чи у Вознесенську ні «по щучому велінню», ні по «власному хотінню» не можна ні взуття пофарбувати, ні одежу почистити.

ОСТАПУХА ОБРАЗИВСЯ

У неділю на Миколаївському ринку спостерігається велике пожвавлення. Мальовничим півколом розташувалися «холодні шевці». Дехто з них уже веселенький і намагається забити цвях головкою.

— Беремо в ремонт! Косо — криво, зате — живо! — рекламують вони свою майстерність.

— То ж то й біда, що косо й криво, — обурюється літній чоловік, підходячи до одного з «майстрів». — Дивіться, як криво підбили. Ви від якої артілі працюєте?

— Ми, папашо, самі від себе.

— Тоді я з вами й знатися не хочу. Піду в артіль «Чоботар».

Ця заява викликає бурхливу реакцію.

— Іди, іди. Там на тебе чекають. Он, на Херсонській вулиці є майстерня. Іди! Все одно до нас повернешся. Вони ж у неділю вихідні.

Проте і в будні майстерня не дуже панькається з своїми замовниками: о п'ятій годині вечора вона вже на замку.

Не менш яскравим прикладом раціоналізаторської думки промкооператорів та їх артілі «Кожевник» є «винахід» шкіри для підошов. Доки ця шкіра лежить у шафі, вона досить стримано реагує на зміни температури повітря та його вологість. Але не дай боже підбити нею чоботи або черевики! Витвір артілі «Кожевник» починає жадібно всмоктувати воду. Цілком придатна для осушування боліт, ця шкіра абсолютно протипоказана для взуття.

...Якщо замовник живе на Широкій Балці — околиці Миколаєва, — перед ним виникають додаткові труднощі: в цьому районі майже немає майстерень.

Мало не на весім кілометрів розкинулося місто Вознесенськ. Але, так звані, побутові «точки» скупчилися там лише в одному кварталі. Дивне «многоточіе»!

У місті Первомайську оригінальні шевські закони. Не ризикуйте появитися там у черевиках на мікропористій підошві або на високих підборах. І не просіть, і не моліть: таких черевиків ніхто у вас у ремонт не візьме, бо не мають шевці ні преса, ні колодок.

У Новобузькому райпромкомбінаті є і колодки, і клей, і навіть цвяхи. Проте кілька місяців тут взагалі не брали в ремонт взуття. Так категорично і суворо наказав сам директор цього об'єкта т. Остапуха.

Виявляється, промкомбінат не виконав плану по масовому пошиву взуття, і за це голові намилили шию.

— Та-а-ак! — образився Остапуха. — Я вам покажу, я вам вживу заходів! Ніякого ремонту взуття приватним особам. За маспошив мене б'ють, а за масремонт ніхто нічого не скаже!

І Остапуха не помилився...

ЧУДЕСА БЕЗ ЧУДЕС

Голова Велико-Кореницької сільради, Варварівського району, т. Коришев вирішив перефарбувати сукно для пальта. Приїхав він у майстерню хімчистки миколаївської артілі ім. Жданова.

— Будь ласка, — запросив замовника майстер Драч. — Значить, хочете хімпофарбуватися?

— Маю таке бажання, — відповів приїжджий.

— Бажання! А ви все зважили? Майте на увазі: ми довго фарбуємо — це раз. За якість не відповідаємо — два. Можемо зіпсувати — три. Фарби погані — чотири. Готові йти на такі жертви?

— А що ж ви мені порадите?— розвів руками т. Коришев.

— Можу вам допомогти. Пофарбую дома, — пішов назустріч клієнтові майстер Драч. За окрему, звичайно, винагороду... Самі ж розумієте!..

Цього разу, правда, замовник не зрозумів і не «позолотив» Драчеві ручку. А скільки разів ця ручка «золотилася»!

Та хіба тільки під крильцем артілі ім. Жданова водяться отакі приватні підприємці?

Десятки, сотні тисяч карбованців пливуть повз касу промислової кооперації. В артілі «Індпошив», Братського району, яку очолює Станичев, оформляти замовлення вважається верхом бюрократизму і особистою образою:

— Обійдемося без папірців!

І обходяться. За сім місяців не оформили 62 замовлення. А гроші за них пішли «наліво».

Голова миколаївської артілі «Труд інваліда» т. Герховський намагається підвести теоретичну базу під низькі прибутки очолюваної ним артілі: і ремонт дрібний, і майстерні великі. Теорія теорією, а на практиці:

— Квитанцій не треба, — каже майстер шевської майстерні № 16 Липкін і недбало кидає черевики в куток. — Ми не канцелярити.

— Не пропадуть ваші чоботи і без папірця, — підспівує йому завідуючий майстернею № 8 Ісаков.

Лише за три дні в цих майстернях було виявлено вісім пар взуття без квитанцій.

Начальник цеху артілі «Швейпром» Луценко теоретично нічого не доводить. Він ніяк не може зрозуміти, яким «чудом» з'явилися в нього сім неоформлених замовлень.

Дійсно, чудо без чудес...

ДЕРЖІТЬ ЗЛОДІЯ!

— Кадри — це все, — не раз казали в облпромраді і, коли призначали керувати майстернею гарантійного ремонту годинників Дорощенка, у правлінні артілі «Металопобутремонт» йому це теж підкреслили:

— Гляди! Тільки кращим ми довіряємо обслуговування трудящих.

«Перевірений» і «кращий», попрацювавши пару місяців, зник, не попрощавшись, прихопивши на пам'ять кілька дорогих годинників.

— Держіть злодія! — зарепетували в артілі.

Амністія стала в пригоді Дорошенкові, і він знову з'явився перед ясні очі голови артілі.

— Гарантую, що такого зі мною більше не станеться,—дав гарантію майстер гарантійного ремонту і знову одержав ключі від майстерні.

Цього разу гарантія виявилася ще більш короткочасною. Прихопивши купу золотих годинників, «майстер» зник, благословляючи ротозіїв з правління артілі «Металопобутремонт».

У промартілі ім. 22 роковин РСЧА любили й шанували майстра по ремонту годинників Верівського. Керівники артілі плакали від захоплення, коли він грав на акордеоні. Потім їм довелося заплакати вже без музичного супроводу, коли майстер, учинивши розтрату, накивав п'ятами.

Це, так би мовити, відкриті крадіжки і шахрайство. А як назвати те, про що написав нам мешканець Миколаєва т. Федоренко?

Не так давно він виявив, що його годинник кудись дуже поспішає.

— Гоніть тридцять п'ять карбованців, і ваш годинник стане точний, як годинник! Тут прірва роботи, — сказав годинникових справ майстер артілі «Металопобутремонт» Семенов

Але замовник не капітулював, а звернувся до іншої майстерні, де йому за одну мить полагодили годинника і навіть гроші посоромилися взяти, настільки дрібним виявився той «ремонт».

Погано знає арифметику не тільки Семенов. Відстає з цього предмету і Мелкіашвілі, завідуючий шевською майстернею № 13 артілі «Труд інваліда». Він весь час помиляється при розрахунках і весь час чомусь на свою користь.

ПРО ЩО КРИЧАТЬ І ПРО ЩО МОВЧАТЬ

— Ми попрацювали на славу! Ми виконали і перевиконали! — гриміли на початку року літаври облпромради.

Справді, багато артілей перевиконали план «по валу». Але причин для великої радості у працівників облпромради поки що малувато.

Керівники облпромради вихваляються: «Ми відкрили тридцять дев'ять пунктів побутового обслуговування». Але ніхто з них ніде не називає цифри двадцять п'ять. Це число закритих пунктів. Більшість із них закриті в сільській місцевості, саме там, де їх треба відкривати. Тільки в Новоодеському районі примудрилися одним махом закрити шість майстерень!

— В облмісцевпромі справи гірші, — радіють у промраді. — Там треба було відкрити двадцять шість нових пунктів, а відкрили лише шістнадцять.

Ой, сумнівні підстави для радості, шановні товариші керівники!

Якось довелося нам слухати виступ на відкритих партійних зборах самого голови облпромради т. Сулимова. Хороший виступ, запальний і з критикою, і з елементами самокритики, і з закликом не зупинятися на досягнутому. Тільки про побутове обслуговування населення у тому виступі ні мур-мур. «Побутовка», як зневажливо називають у промраді комплекс побутового обслуговування, посідає лише двадцять процентів у загальному виробничому плані. То хіба варто керівникові такої солідної установи витрачати на неї ораторський запал?

А в результаті — майстерні побутового обслуговування почуваються себе, як діти в махучки. Кажуть, важко знайти голку в стіжку сіна, але не легше одержати її вознесенським кравцям з облпромради. От і доводиться їм купувати голки на базарі, щоб план виконати.

Одні голки купують, а інші репетують:

— Ми виконали! Ми перевиконали! Голка — це деталь.

От з таких мініатюрних деталей складаються великі неподобства.

Рейдова бригада «Перця» і «Бугской зари»:
В. ПОДОЛЬСЬКИЙ, Л. МИХАЙЛЕНКО, С. САКСОНОВ, О. КОЖУХОВ.

Так то воно так, та з хати як?..

Ви ж напевне знаєте оце коротеньке оповідання. Сюжет простенький. Прослухайте.

Сидить чоловік у хаті і плете з лози ясла для корови. Плів, плів і виплів.

Заходить сусіда і питає:

— Ясла?

— Ясла.

— Для корови?

— Для корови.

— Еге-ге, куме! Так то воно так, та з хати як? Як же ви оці ясла та через двері просунете?

Довелося нову мороку на себе брати. Довелося ясла розплітати...

Отакий сюжет і нашого нового оповідання буде.

Громадянин Деменко Василь Устинович, що живе у Києві, по вулиці Воровського, 8, квартира 4, такого-то місяця, такого-то року одружився. Дружину звати й іменувати — Ганна Гнатівна Горлач.

Жили вони собі та й жили. Згодом — воно ж і таке на світі буває — Ганна Гнатівна, як ото кажуть, брикнула правою ніжкою.

— Не хочу з тобою, супостате, жити! Біжу в загс!

— Не біжи, Ганнусю!

— Побіжу, трясця тобі. Трясця й твоїй матері!

Побігла. У загсі сказали:

— Громадяночко! За розторгнення шлюбу внесіть у касу отакі і отакі карбованчики.

— Унесу! Скільки треба, стільки й внесу. Він мені і надопік... Він мені і насолив... Він мені й пересолив... Дивитися на нього, чорта окаянного, не можу. Розлучайте!

Словом, розлучили. Виселилася із цієї квартири Горлач Ганна Гнатівна.

Жив собі чоловік сам, жив та й удруге одружився. Другу дружину звати Наталка Данилівна Деменко.

Зареєстрували шлюб, та й живуть потихеньку, помаленьку.

Горлач Ганна — до суду:

— Її розпроклятущу з квартири мого колишнього чоловіка виселяйте, а мене розпрогарнющу у квартиру мого колишнього чоловіка вселяйте!

Народний суд 4 дільниці Шевченківського району міста Києва, куди оця кумедна скарга дійшла, 9 січня 1959 року розглянув справу, не знаємо, як і сказати: по суті чи не по суті.

Головував народний суддя т. Пономаренко. Участь у розгляді брали народні засідателі тт. Каллаш і Голубкова.

Питають Горлач:

— Ваші претензії?

— Виселяйте його, її і їх доньку.

Судили, рядили і мудренько рішили: Деменка Василя не виселяти, але його законну дружину Наталку Деменко виселити, а Ганну Горбач вселити.

Ми лише два мудреньких пунктики з оцього рішення, як особливо красномовні, процитуємо:

«Крім того співвідповідачка (тобто Деменко Наталка) уселена в спірну кімнату відповідачем (тобто Деменком Василем) без повідомлення і погодження цього питання з позивачкою (тобто з Ганною Горлач)».

Соломоне мудрий! Хоч вставай, хоч не вставай, кращого не вигадаєш!

Полюбив жінку, одружився, — а чи ти погодив це питання з колишньою жінкою? Жити твоїй дружині в одній кімнаті з тобою чи нарізно?

Далі читаємо: «При таких обставинах вселення співвідповідачки — Деменко Наталки— у цю кімнату (себто до свого законного чоловіка) єсть незаконне».

Ось тобі й маєш! Оженився і співай: Де ж ти, мила, чорнобрива!.. Чого тебе в мою кімнату не пускають?

Іще один пунктик, з вашого дозволу, випишемо із оцього-таки рішення: «А те, що позивач Деменко Василь заявляє, що, коли виселять із оцієї кімнати його дружину і їхню доньку, і їм нема, де жити,— заяву оцю вважати також необгрунтованою».

Хоч круть, хоч верть — виселяй свою дружину!

Ех!.. Що не кажіть, що не говоріть, а на світі єсть такі чудеса, такі, ні — лопни сам, не вигадаєш! Хіба ото в комедії зустрінеш!

Та воно неспроста в народі кажуть: посміявся трохи, покепкував, та пора і за розум узятися.

Ій-богу, пора!

О. КОВІНЬКА.

Питома вага нафти й газу у загальному обсягу виробництва палива (в переводі на умовне пальво) зросте з 9 до 21 проц., що дасть змогу замінити понад 40 млн. тонн кам'яного вугілля.
(З доповіді М. В. Підгорного на XX з'їзді КП України).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

Газ і нафта.— Дозвольте підпрягтися, товаришу вугольок!

РАЦПРОПОЗИЦІЯ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Як урятувати рибу від смерті, а директорів підприємств од турбот про будівництво водоочисних споруд.

perec-ua.
perec-ua.

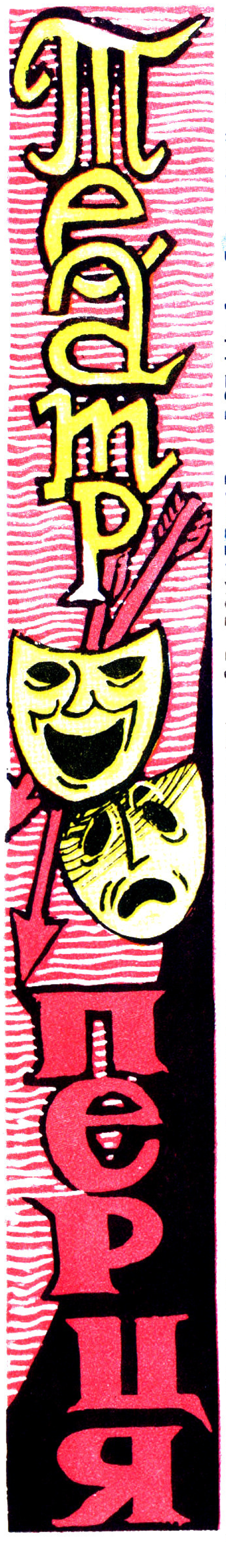

Як у дзеркалі

ДІЙОВІ ОСОБИ

Донат Дормидонтович Щука — директор рибної науково-дослідної станції.

Кирило Микитович Підсак—штатна одиниця.

Ноночка — секретар-друкарка.

Мужчина у мисливських чоботях — Пастушенко — представник міністерства.

Комфортабельний кабінет Щуки. Стіл, як залізнична платформа, телефон, папери в папках і папери без папок, чорнильний прибор завбільшки з контейнер. Гора якихось таблиць та діаграм. За столом сидить Щука, збоку розмістився Підсак. Входить Ноночка.

НОНОЧКА. Там, Донате Дормидонтовичу, до вас якийсь тип у чоботях добивається.

ЩУКА. Чого йому треба?

НОНОЧКА. Не знаю. Каже, що йому треба бачити товариша Щуку.

ЩУКА. Мало що кому треба. Мені, може, теж треба когось бачити. Той факт, що він у чоботях, ще не дає йому права відбирати час у директора солідної науково-дослідної установи. Скажіть йому, що він не в мене час відбере, а в науки нашої передової. Хай зажде.

(Ноночка кивнула головою і вийшла).

ПІДСАК. От і працюй в таких умовах. Кожний може тобі прямо так-таки до директора, ніби тут не директор, а який-небудь кербуд.

ЩУКА. І не кажіть! (Махнув безнадійно рукою, з виглядом смертельно стомленої людини). А там в центрі думають, що в нас синекура тут. Думають, що легко працювати в наших умовах. Тут одних директив стільки попідписуєш за день, що під вечір рука наче паралізована. (Піднімає над столом пуд паперів).

ПІДСАК. Так-от, Донате Дормидонтовичу, згідно з вашими вказівками, я розробив той проектик.

ЩУКА (пожвавішав). Ану, ану давайте.

ПІДСАК (дістає з папки кілька аркушів). Ось тут проект доповідної записки у центр. Штати, штати, Донате Дормидонтовичу, треба розширяти, бо зашиємось. Воно й солідності більше, і працювати легше буде. Ось тут я й виклав основні думки з цього приводу.

ЩУКА (переглядає папери). Так, так. Це ви правильно, Кириле Микитовичу, це ви правильно все підмітили. Тільки тут треба так справу повернути, щоб ми самі ті штати укомплектовували, а центр тільки затвердив. Бо знову може халепа трапитись.

ПІДСАК. Яка халепа?

ЩУКА. А така. Пам'ятаєте, як років з п'ять тому надіслали нам з столиці того іхтіолога...

ПІДСАК. А-а-а! Та то ж не іхтіолог, а іхтіозавр якийсь був, слово честі. Все не так йому було. Заважав людям працювати, бігав у райком скаржитись, що нібито ми в чорнильних озерах рибу вчимось розводити. Жахлива людина. Бувало ніколи його в кабінеті не знайдеш, вічно на ставку пропадав та з якимись пробірочками вовтузився. А зведення ніколи не подавав у строк. Чекайте, чекайте, як же ж його прізвище було? На «п» чи на «ч». Словом, щось з отарою зв'язане... Чабаненко? Ні, не Чабаненко. Пастух? Ні, не Пастух.

ЩУКА. Пастушенко, здається.

ПІДСАК. От-от, Пастушенко. Ледве ми його тоді спекались.

ЩУКА. Так-от я й боюсь, щоб нам знову якогось Пастушенка не накинули. Бо з тими ентузіастами мороки не обберешся. Вони не розуміють, що наука це наука, а який-небудь дід Карпо з вудкою це-таки дід Карпо і не більше. Вони хочуть, щоб ми кожну рибку висиджували, як квочка курчат. Вони не розуміють, що ми іхтіологічна науково-дослідна станція, майже інститут, а не який-небудь інкубатор...

(Входить Ноночка).

НОНОЧКА. Той тип знову наполягає...

ЩУКА. Який тип?

НОНОЧКА. Той, у мисливських чоботях.

ЩУКА. Чого ж він хоче, кінець кінцем?

НОНОЧКА. Він каже, що він ваш знайомий...

ЩУКА. У мене немає знайомих у мисливських чоботях. Хай зажде.

(Ноночка знизала плечима і вийшла).

ПІДСАК. От нахаба. Такий, як той Пастушенко був.

ЩУКА (перечитав папірці). Правильно, все правильно, Кириле Микитовичу. Я тут внесу деякі корективи і віддамо Ноночці, хай передрукує, та й з богом. У мене така думка є. Це десь завтра-післязавтра повинен приїхати представник з міністерства, подивитися на плоди роботи нашої. От йому й віддамо у власні руки, щоб наша доповідна десь там в паперах не захрясла...

ПІДСАК. Кажете, роботу буде перевіряти? Не подобаються мені оці перевірки.

ЩУКА. А мені, думаєте, подобаються? Проте, думаю, лицем в грязюку не вдаримо. Є в нас, що показати. Ось дивіться (розгортає перед Підсаком таблиці, діаграми, рисунки риб). Коропчики, карасики і всякий такий інший судак. Краса яка. Хіба ми даремно хліб їмо? Дивіться, ось цей окунь, наче живий...

ПІДСАК. В тім-то й річ, що наче живий, але не живий.

ЩУКА. А це вже деталі. Живий, не живий. Живий плюсне хвостом та й попливе собі, а на цього подивишся й відразу ж побачиш, що ми працюємо. Або оцей карасик, теж наче живий, так і жди, що хвостиком плюсне.

ПІДСАК. Плюсне. Чує моє серце, що ми можем плюснути, коли той представник захоче живого карасика побачити.

ЩУКА. Ну, ви, Кириле Микитовичу, запеклий песиміст. Ви наче перший рік під моїм керівництвом працюєте. Скільки комісій не було, і ми з вами завжди робили так, щоб вони бачили тільки те, що ми хотіли показати.

ПІДСАК. Але...

ЩУКА. Ніяких «але»! Ви скочуєтесь на позицію діда Карпа, того, що з вудочкою ходить. Бач, рибу їм покажи. Що це вам — племінний бугай, чи ангорський кріль, що його обов'язково показувати треба? Рибу як покажеш? Риба — вона в основному у воді плаває. Риба плюснула хвостом і попливла до другого берега. Їй плювать, хто там на неї дивитися хоче. Плюсь — і бувайте здорові. Так і пояснимо товаришеві.

ПІДСАК. А все-таки...

ЩУКА. Я все передбачив. Гадаєте, даремно машину ганяли за тридцять п'ять кілометрів у рибгосп? Все буде в ажурі: карасі в сметані, судак у тісті, щука фарширована, коропи смажені і така інша іхтіологія. Цілком зрозуміло, і я це передбачив, що коли людина обідає в рибній організації, то соромно подавати на стіл відбивну котлету.

(Входить Ноночка).

НОНОЧКА. Той тип у чоботях...

ЩУКА. Ну, господи! А це ще що за кара небесна. Хай увійде.

(Ноночка виходить і впускає до кабінету Пастушенка. Це молода людина в простому костюмі і високих мисливських чоботях).

ПАСТУШЕНКО. День добрий!

ЩУКА. Драстуйте (відразу вткнувся в папери). Що там у вас? Майте на увазі, у мене дві хвилини вільного часу. Ви відбираєте час не в мене, а в нашої іхтіології.

ПАСТУШЕНКО. Я вас не затримаю. Мені тільки посвідчення відмітити.

ЩУКА. Яке посвідчення? (Звів голову і впізнав Пастушенка). А-а, давній знайомий! Може, роботи шукаєте? Попереджаю, для вас у нас вакансії немає.

ПАСТУШЕНКО (сміється). Ні, ні, не турбуйтесь. Я приїхав у відрядження і от мені треба відмітити посвідчення.

ЩУКА (потис плечима). Ну, давайте. Що там у вас? Яке відрядження?

(Пастушенко простягає йому папірець. Щука читає і раптом аж підстрибує).

ЩУКА. Товаришу Пастушенко! Так ви це ви?

ПАСТУШЕНКО. Ну, звичайно, я — це я.

ЩУКА. Ні, я, пробачте, не про те. Я про те, що ви і є той товариш з міністерства, якого ми чекаємо з таким великим нетерпінням?

ПАСТУШЕНКО. То ви мене чекали з нетерпінням?

ЩУКА. Аякже, аякже. Ось у Кирила Микитовича запитаєте. Знайомтесь, знайомтесь, це наш е-е... штатний...

ПІДСАК. Підсак.

ПАСТУШЕНКО. Дуже приємно, ми давні знайомі.

ЩУКА (розгубився). Так ми... так ви, значить, до нас?

ПАСТУШЕНКО. До вас.

ЩУКА. Так ви... так ми... Сідайте, сідайте, бога ради. Ми тут для вас... Яким числом накажете командировочку?

ПАСТУШЕНКО. Прибув учора, а...

ЩУКА. Чудесно! Прибули вчора. Значить, так і напишемо. Вчора у нас було двадцять третє...

ПАСТУШЕНКО. А вибув двадцять четвертого. Тобто сьогодні.

ЩУКА. Як же ж так? Ми тут вас чекали, наготували всього. Себто рибок різних. Хе-хе, знаєте, це по вашій спеціальності. (Схопився). Ось дивіться, наші, так би мовити, досягнення. (Починає перегортати перед Пастушенком таблиці, діаграми). Ось тут крива...

ПАСТУШЕНКО. Крива не завжди вивозить.

ЩУКА. Так, так. Що, що? Ага, ага. Ну, ми все передбачили і хочемо вам продемонструвати. Ось, будь ласка, рибки. (Починає показувати Пастушенкові таблиці з намальованими рибами).

ПАСТУШЕНКО. Дуже красиві рибки.

ЩУКА. Правда? Правда? Я так і знав, що вони вам сподобаються. Ось цей карасик, наприклад. Правда, як живий? Так і жди, що хвостиком плюсне.

ПАСТУШЕНКО. А де ж він плюсне?

ЩУКА. Хе-хе-хе. Як-то де? У водичці, звичайно. Або оцей коропчик, зверніть увагу. Ми це спеціально заготували, щоб ви могли бачити нашу роботу, як у дзеркалі. Бо жива рибка — штука непевна. Плюсне хвостиком і по-о-оплила до другого берега. Її не побачиш у воді.

ПАСТУШЕНКО. То у вас і вода є? Крім тієї, що в графині?

ЩУКА. Хе-хе-хе! Жартуєте! У нас ставок — дзеркало 12 га.

ПАСТУШЕНКО. 12 га?

ЩУКА. Аякже! От дивіться на карті.

ПАСТУШЕНКО. І рибки в тому дзеркалі плюскають?

ЩУКА. Ще й як плюскають!

ПАСТУШЕНКО. Тоді поздоровляю вас...

ЩУКА. Наші скромні заслуги...

ПАСТУШЕНКО... поздоровляю вас! Вам пощастило вивести надзвичайний вид риби. Ваша риба вміє плюскатися навіть в пилюзі.

ЩУКА. Як-то?

ПАСТУШЕНКО. Даремно я сьогодні вранці позичив у діда Карпа оці чоботи. По вашому ставку можна ходити в лакованих черевичках. Не треба бути ісусом Христом, щоб ходити по таких водах. Був ставок і немає ставка. Футбольне поле залишилось від ставка. Правда, величеньке, 12 га.

(Щука схопився і підбіг до вікна).

Та з кабінету ж не видно, Донате Дормидонтовичу. Не видно вашого дзеркала.

ПІДСАК (шепоче). Я ж вам казав, Донате Дормидонтовичу, що позаторік вода греблю прорвала...

ПАСТУШЕНКО. Це саме мені й дід Карпо казав.

ЩУКА. Хе-хе, знаєте, буває. Але це все деталі. Дрібниці, іншими словами. Ось тут, будь ласка, ви побачите криву наших е-е... (розгортає величезну папку).

ПАСТУШЕНКО (встає). Пробачте, мені ніколи. Треба ще в рибгосп поїхати. Але ввечері ми зустрінемось, потрібно буде деякі документи оформити. До побачення. (Кивнувши головою, выходить).

Пауза.

ПІДСАК. Давайте проект доповідної, Донате Дормидонтовичу... (Бере з стола папірці і замріяно шматує їх).

ЩУКА. А може...

ПІДСАК. Що може?

ЩУКА. Може, ми зобов'яжемось в найближчі десять-п'ятнадцять років вивести яких-небудь земляних коропів, га?

ПІДСАК (зітхнув). Виведуть...

ЩУКА. Кого виведуть?

ПІДСАК (глибоко зітхнув). Нас виведуть. З цього кабінету. В найближчі десять-п'ятнадцять днів. (Встає, бере свій портфель). Ех, Донате Дормидонтовичу, Донате Дормидонтовичу! Даремно я зв'язався з вами. Треба було мені не кидати старої професії, розводити собак, як і розводив. Піду напишу листа Кундилевичу, може, йому потрібна штатна одиниця в собачому розпліднику. (Ще раз зітхнувши, виходить. Щука залишається один. Розглядає таблиці з намальованими рибами. Хитає головою).

ЩУКА. Карасик... Ач, як живий. Так і жди, що хвостиком плюсне. Мовчиш, карасику? Мовчиш. Тобі що? Тебе вивели, ти собі плюснув хвостиком і поплив. А тут як виведуть, куди попливеш?

Завіса.

Микола БІЛКУН.

ЧОМУ МИ ТАК КАЖЕМО

Аховe становище

Оце слово — а х о в и й — є навіть у новому зеленому словникові нашої Академії наук, який має бути чотиритомним і який, до речі, перебуває в аховому становищі: за досить солідний час вийшло його всього два томи і дуже важко сказати, коли третій том світ побачить...

Так звідки ж пішло це слово? Де воно взялося?

Дехто схиляється до думки, що походить воно від вигуку «ах!». Мовляв, коли людина потрапляє в скруту, мимоволі ахкає... У зв'язку з цим, мовляв, і виникло нове слово.

Ми самі раніше схилялися до такої думки. А тепер передумали, бо одержали досить переконливі дані, які підказують зовсім іншу гіпотезу. А ті дані ось які.

У Львівському раднаргоспі є комбінат «Укрзахідшахтобуд». Контора цього комбінату розмістилася в невеликому будинку. Обслуговує той будинок солідний адміністративно-господарчий відділ, що складається: з а) начальника, б) старшого бухгалтера, в) коменданта будинку, г) підлогонатирача, д) чотирьох прибиральниць і ж) чотирьох кочегарів.

У тому ж будинку разом з загальною конторою мешкає проектна контора комбінату з окремим завгоспом і своєю прибиральницею. Тут же розташувалося управління матеріально-технічного постачання комбінату, яке теж має свою прибиральницю.

Якщо сказане підсумувати коротко, то виявиться, що для того, щоб утримувати в чистоті п'ятсот квадратних метрів підлоги, комбінат утримує двох комендантів, п'ятьох прибиральниць, підлогонатирача, начальника господарчого відділу і старшого бухгалтера.

Восьмеро працюючих і четверо ними керуючих!

— До чого ж тут слово «аховий»? — можете запитати. Хвилиночку. Саме тут ми й добираємось до суті справи.

Той дивний комбінатівський відділ скорочено називається «АХО». І начальник його Сергій Макарович Урсулов завжди почуває себе в «аховому становищі». Цілими днями просиджує він у своєму кабінеті і все думає, думає. «Що б його зробити?» — роздумує він і нічого не може придумати. Ви ж самі знаєте, як важко буває здоровій людині час без діла марнувати.

Порядок у приміщенні ідеальний. Підлоги виблискують чистотою. Вони не тільки вимиті й понатирані, а ще й білими лініями порозписувані, такими, як ото у великих містах вулиці розписують. То не просто лінії, а кордони, через які прибиральниці не мають права переходити. Хто до цього додумався? Начальник АХО. Від безділля можна ще й не до такого домізкуватися.

Тисячу вісімсот карбованців одержує начальник щомісяця, то мусить же щось витівати.

А буває ще й таке.

Сидить, сидить Урсулов, думає-думає, що б його зробити і, як завжди, нічого порядного не придумавши, схоплюється з місця і вибігає в коридор.

— Комендант! — гукає він. Ніхто не відгукується. Нема коменданта. Видно, теж занудився, сердега, від безділля, та й почвалав кудись.

Прибиральниці розбігаються на всі боки і через годину-дві ведуть коменданта до начальника.

— Ви мене викликали, Сергію Макаровичу... Я вас слухаю...

— Ви мені не потрібні, — каже йому начальник АХО.

У коменданта серце завмирає.

— ...Я просто вирішив перевірити, чи ви на роботі.

Отакі ще є комбінати, і такі у них штати. Ні діла, ні роботи, тільки грошам горе. Подібних АХО — може, під іншими назвами — є ще чимало, і їх обов'язково треба виводити з «ахових» становищ.

М. ПИЛЬНИЙ.

м. Сокаль.

Мал. БЕ-ША

КАНЦЕЛЯРСЬКИЙ ЕКЗЕМПЛЯР ДОВГОНОСИКА
(з перчанської колекції)

АКТ ОДНІЄЇ ПЕРЕДАЧІ

БУ-1 здавало. А БУ-2 приймало...

Якби ж то так.

А то БУ-1 виривало. А БУ-2 кричало.

БУ-1 виривало з усіх дверей внутрішні замки, замкові пластинки, шпінгалети. А БУ-2 кричало:

— Що ж це таке, варвари?!

— Передача будівельного об'єкта! — пояснювало БУ-1.

— Це погром, а не передача.

— У кожного своя точка зору.

— За цю ж роботу людям державні гроші плачено!

— А ви хіба свої платитимете? — говорило БУ-1. — І ви державні заплатите.

— Так передайте нам все це по наряду! — наполягало БУ-2, — а ми перекажемо вам гроші.

— Собі дорожче коштує! — відповідало БУ-1.. — Виписуйте собі нові замки і шпінгалети. А ці нам на новому місці пригодяться.

— Хіба ж так будівельники роблять? — докоряло БУ-2.

— Роблять.

— Які?

— Такі, як ми! — сказало БУ-1 і, грюкнувши дверима з видраними з них замками і шпінгалетами, зникло.

Так перше будівельне управління передавало будівництво обласного аптечного складу, а друге — приймало.

Діялося це в славній Полтаві на очах у керівників обласного будівельного тресту.

Здавав начальник БУ-1 Руденко.

Хай йому легенько гикнеться!..

А. КНЯЗЄВ,
штукатур БУ-2 Полтавського облбудтресту.

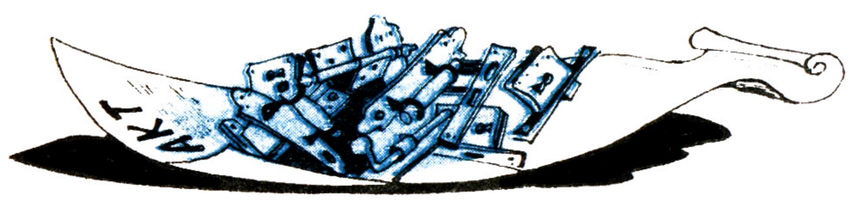

ЛИХО ЛЕДАРЯ

Мал. Л. БОЙКА

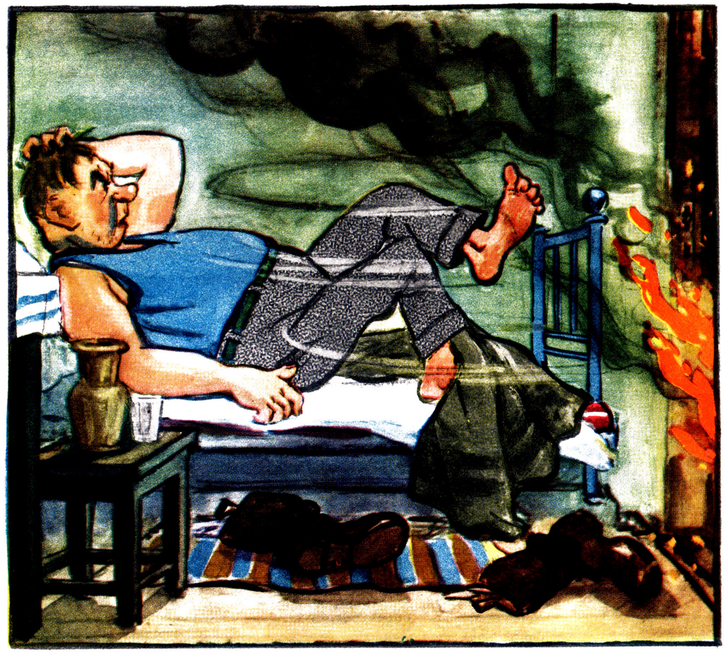

— Доведеться-таки встати, бо, здається, хата загорілася.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Дикі кабани.— Матінко рідна, хто це так насвинячив?!

БУДЬТЕ ЗНАЙОМІ: ГРУНІС

— Будем знайомі: Груніс. Мій фах—комерція широкого профілю.

Так він одрекомендувався на Андрушівському спиртозаводі три роки тому.

І Груніса прийняли, міцно тиснули йому руку, щиро, по-діловому благословили на комерційно-ратні подвиги. Та й як було не благословити, коли і директорові т. Гранічу, і секретареві парторганізації т. Просовецькому, і головбуху тов. Гальперіну було відомо, що в комерційних справах Груніс з'їв вовка ще на Кремлянському спиртозаводі в Лугинах. Знали ці шановні товариші, що й шпалами вміє гендлювати Груніс, бо на одному шпалопросочувальному заводі вже ловили його за липку руку.

— Скарб, а не людина! — захоплювався Грунісом головбух заводу.

І ось одного разу (це вже було року 1958-го) «скарб» примчав на завод:

— Є!

— Що є?

— Ідея?

І скоро «ідея» набрала реальних розмірів і форм. Грунісу відрахували з заводської каси чистоганом 8693 карбованці (не кругло, а саме дев'яносто та ще й три карбованці!) на закупівлю лісу. Сяючи від щастя і задоволення, Груніс подався у ровенські ліси.

Ждали на заводі лісу, ждали, а звідтіля ні лісу, ні Груніса.

Що? Ви гадали, що Груніс шельма, що Груніс утік? Боронь боже. Він з'явився, сяючий, щасливий. Правда, без лісу, але весь його вигляд говорив про те, що в Груніса є нова, ще блискучіша ідея.

— Нащо вам ліс? Я його краще продам, зроблю солідний оборот, а ви тільки підтвердите, якщо хто запитає, що, мовляв, ліс продається.

Сказано — зроблено. Спритний Груніс швидко знайшов покупців на 125 кубометрів лісу. Сусідній, та ще й підшефний Андрушівському спиртозаводові колгосп «ХХ з'їзд КПРС» в особі голови Тимченка підписав контракт з спиртозаводом в особі Груніса на купівлю-продаж лісу.

Груніс сяяв. Ідучи в Ровно з представником від колгоспу, він весело наспівував, жартував. Причини його радості були з'ясовані пізніше, але тоді представники колгоспу вже не мали підстав радіти.

На місці «ділянка» була передана з блискавичною швидкістю. А коли до лісу приїхала з колгоспу оснащена автомашинами бригада, її там «втішила» лісова охорона:

— Який ліс? На тому місці і пеньки мохом пообростали.

От і все. Знайомство з Грунісом обійшлося колгоспові у 8693 карбованці, не рахуючи ще 3127 карбованців накладних витрат, зв'язаних з експедицією в Ровно.

Вартість втраченого авторитету керівників спиртозаводу в очах підшефного колгоспу по бухгалтерських книгах не проведено.

А під Грунісом земля розступилася. Де він тепер, з ким знайомиться, невідомо.

Побажаємо ж йому якнайшвидше познайомитися з лавою підсудних.

О. ЮЗВА.
м. Андрушівка,
Житомирської області.

РЕСТОРАЦІЇ спокусливої КООПЕРАЦІЇ

Мисливський сезон закінчився. Не можна тепер стріляти ні звіра, ні птаха. Одного тільки плазуна — зеленого змія можна бити, не питаючи дозволу Спілки мисливців та рибалок.

Сильно наступили цьому гадові на хвоста. Гад почав шукати захисників. І знайшов. Серед деяких кооператорів. Взяли вони зеленого змія під свою опіку.

Приміром, М. О. Куцин, завідуючий узинською чайною на Київщині. Питома вага горілки в товарообігу чайної становила 82,2 процента! А тепер що — геть горілку з чайної?! Як примиритися з цим? Чим замінити горілку?

— Відро води, якщо його випити відразу й без закуски, може за калорійністю замінити склянку горілки! — сказали жартуни.

— А може, чай почати продавати в чайній? — вніс хтось пропозицію.

На нього замахали руками.

— Чай для чайної — напій не типовий.

Жінки раділи:

— Минулася тепер п'яницям масляна. Виженуть з чайних горілку, почнеться великий піст!

— Піст, кажете? — схопилися кооператори. — З цього ж приводу є анекдот, як монах-ненажера молив бога у великий піст перетворити скоромне порося на пісного карася!

Не знаємо, чи дійшла монахова молитва до всевишнього, але працівники споживкооперації вмить перейняли монахів досвід.

— В їдальнях, чайних, буфетах, кіосках продавати горілку не можна?

— Не можна.

— То й не будемо. Хай їй грець! А в ресторанах можна?

— Можна.

— От і перетворимо порося на карася, сиріч, чайні на ресторани.

І — наче вітром здуло сотні вивісок «Чайна» і понесло їх у невідомому напрямку. Замість них, ніби по щучому велінню, на колишніх чайних з'явилося біля чотирьохсот нових вивісок «Ресторан». Словом, вигнали зеленого змія в двері, а він уже з вікна сичить.

Посипались у «Перець» скарги трудящих.

...У селі Війтівцях, Волочиського району, Хмельницької області, у райспоживспілці наказали завідуючому війтівецькою «Чайною» № 2 Кутасевичу зняти вивіску «Чайна» і старанно розмалювати вивіску «Ресторан».

«Між великими літерами на ній змалюй огірочки, перчики, плящечки з етикетками оковитої, та так, щоб навіть непитущий не витримав і зайшов покуштувати!» — повчав він.

З Фрунзівки на Одещині пишуть:

«Нашу чайну, звиняйте, на ресторан перейменували. Нам потрібна хороша, дешева їдальня, а вони вивісили на великій хаті вивіску «Ресторан». Страви тепер і погані і дорогі, зате є горілка. І це буквально через тиждень після виходу в світ відомої постанови про поліпшення громадського харчування».

І з Саврані, що на Одещині, теж пишуть:

«Нарекли нашу чайну «Рестораном». Аж смішно. Ну, хто повірить, що ота кімната, де стоять три столи, ресторан? Хіба вже як випʼєш в цьому «ресторані» грамів 300—500...»

З Струсева, Тернопільської області, сигналізують:

«У нас зникла єдина чайна. Голова райспоживспілки С. І. Яблонський розпорядився змінити назву «Чайна» на «Ресторан». На кухні страви готують погано, кругом бруд, а ціни зросли».

З Лисянки, що на Черкащині, повідомляють: «Була в районі чайна. Там можна було смачно і дешево попоїсти. Завжди було багато відвідувачів. Коли заборонили продаж горілки, голова райспоживспілки Шульга П. С. наказав поміняти вивіски. Перетворилася наша чайна на ресторан. Всі страви подорожчали. Службовці, робітники та приїжджі колгоспники почали обминати ресторан. Колись було в чайній людно, а тепер — марудно, в ресторані збираються самі пʼяниці».

Що й казати — не мали лисянці клопоту та й завели собі... ресторан.

У Жашкові зняли вивіску «Чайна» — і зразу ж на буфетній стойці зʼявилася горілка.

Розповідають, нібито якийсь артист прочитав колись ресторанне меню з таким піднесенням, що всі заплакали.

— Ха! Для маньківців це не номер! — кажуть на Черкащині. — Там теж читають меню і плачуть.

А все через «артистів» із райспоживспілки. Одного дня відвідувачі чайної глянули в меню й ахнули.

Учора склянка чаю коштувала 32 копійки, а сьогодні — 65. Води почали наливати більше? Ні. Чаю більше? Ні. Цукру додали? Теж ні. Борщ подорожчав на 30 копійок, вареники — на 68 копійок, а шніцель — аж на 88 копійок!

— Що ж це таке?! — здивувались відвідувачі. — Адже ж страва та сама!

— Страва та, зате вивіска не та, — пояснили їм. — Читайте: «Р-е-с-т-о-р-ан»!

Якось зайшли ми в Кагарлику у свіжоспечену «ресторацію», у ту, що лише вчора чайною була. Обов'язки директора там виконує С. Андельман. Зазирнули ми в книгу скарг... Матінко рідна! Яка багата тематика скарг! І вареники недоварені, і чай солоний, і посуд брудний, і страви несмачні, і лініво обслуговують офіціантки, і буфетниця грубіянить.

Один «ресторан» у Кагарлику, та й то ніколи голові райспоживспілки Хистовому Івану Васильовичу переступити його поріг, подивитися, що там коїться...

Директори вчорашніх чайних і самі не вірять, що вони командують ресторанами.

У Корсунь-Шевченківському так і кажуть:

— Ми відрізняємося від їдальні тільки тим, що продаємо горілку.

І з ким з кооператорів не поговориш про зміни вивісок, всі в один голос відповідають:

— Ми виконуємо постанову «Центросоюзу».

А там написано: «...З метою поліпшення роботи підприємств громадського харчування і підвищення культури обслуговування споживачів постало питання про перетворення чайних на їдальні і ресторани, тому, що «чайна» не виправдує своєї назви і не відповідає фактичному змістові роботи».

Як це можна «з метою поліпшення роботи» продавати горілку і підвищувати ціни на обіди?

Англійський сатирик Стерн писав колись, що в одного народу існувала звичка кожне питання обговорювати двічі: у пʼяному стані і в тверезому стані. У пʼяному, щоб рішення було енергійним, а в тверезому, щоб мало здоровий глузд.

Невідомо, в якому стані приймалося рішення про перетворення чайних на ресторани, але користь від нього мають тільки пʼяниці.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Коньяк, лимончик, сьомгу, відбивну і каву...
— Лечу!..

— Вино, салат, шашлик, морозиво...
— Біжу!..

— Чай і булочку.
— Будь ласка, але доведеться з півгодини зачекати.

І сміх і гріх

Є ЧИ НЕМАЄ?

Шість років добивається Малолиствинська лікарня, щоб поставили телефон. Поки це залежало від Ріпкинської райконтори зв'язку, то лікарня хоч відповіді на свої листи одержувала: не ждіть, мовляв, телефона — немає кабеля. Або навпаки: не ждіть — немає стовпів. Одне слово, люди хоч знали, що є, а чого немає. А тепер, коли все залежить од Чернігівського лінійно-технічного вузла, яким керує т. Терещенко, то лікарня навіть відповідей не одержує. Так і не знають там, чи є у т. Терещенка кабель, а немає стовпів, чи є стовпи і кабель, але немає ніякого бажання телефонізувати далеку сільську лікарню.

ОЦЕ ТАК ПОРЯДКИ!

Яготин. Райцентр Київської області.

На дверях готелю тут завжди, крім замка, висить пожовклий папірець: «Я на обіді. Буду о п'ятій годині вечора. Чергова». Гуляйте сміливо до сьомої. Раніш ви до готелю не потрапите. А вночі і поготів. Чергова ночує вдома. Готель спить. А ви, якщо хочете спати, то шукайте собі приватного притулку...

На дверях книжкової крамниці теж висить замок і папірець: «Я в конторі». «Я» — це, значить, завідуючий. Про час повернення завідуючого папірець мовчить.

НАША ПРОПОЗИЦІЯ

І по той бік село (Липове, Талалаївського району на Сумщині) і по цей бік село (Корінецька, Дмитрівського району на Чернігівщині). А поміж тими та й різнообласними селами такий шлях, що ні пішки його перейти, ні машиною переповзти. І так аж до середини літа.

А чому б не зібратися двом високим договірним сторонам на рівні сільрад та спільними силами не покінчити з цим міжрайонним бездоріжжям? Якої ви думки про це, товариші голови сільрад? Чи ждатимете, поки готовий шлях з неба впаде?

ЗОЛОТИЙ КЛЮЧИК

Ось кошторис на виготовлення ключа для сейфа «Вулкан» у чотириосному поштовому вагоні № 4321 Південно-Західної залізниці.

а) Вартість матеріалу — 12 крб.
б) Вартість робочої сили — 100 крб.
в) Накладні видатки на робочу силу — 171,3%
г) Планові нагромадження — 3,0%
д) Заготівельно-складські видатки заводу, націнка баз і постачальників — 6,5%
е) Комерційні видатки — 0,8%

Кошторис затвердив начальник Київського вагоноремонтного заводу т. Крупський.

Ключ вручили замовцеві.

Замовець виклав на стіл 315 крб. грошей і переслав цей кошторис Перцеві.

Публікуємо його не для того, щоб посмішити начальника Південно-Західної залізниці т. Кривоноса.

Тут не до сміху!

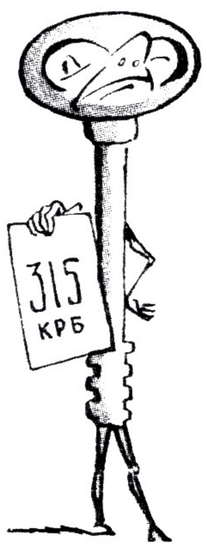

●

ЗЕКОНОМИЛИ

Два маневрових паровози у Шепетівському депо, невдало переобладнані з вугільного на нафтове пальне, за короткий час з'їли піврічний запас пального. Тепер паровози не працюють.

(З листа до редакції).

Зекономили нівроку:
Те пальне, що на півроку,
Чи за день, чи за добу
Полетіло у трубу.

А тепер бери хоч воза
Та по коліях веди,
Бо без нафти паровози
Ні туди і ні сюди.

К. ЮР.

КОЛИ МАТИ В КОМАНДИРОВЦІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

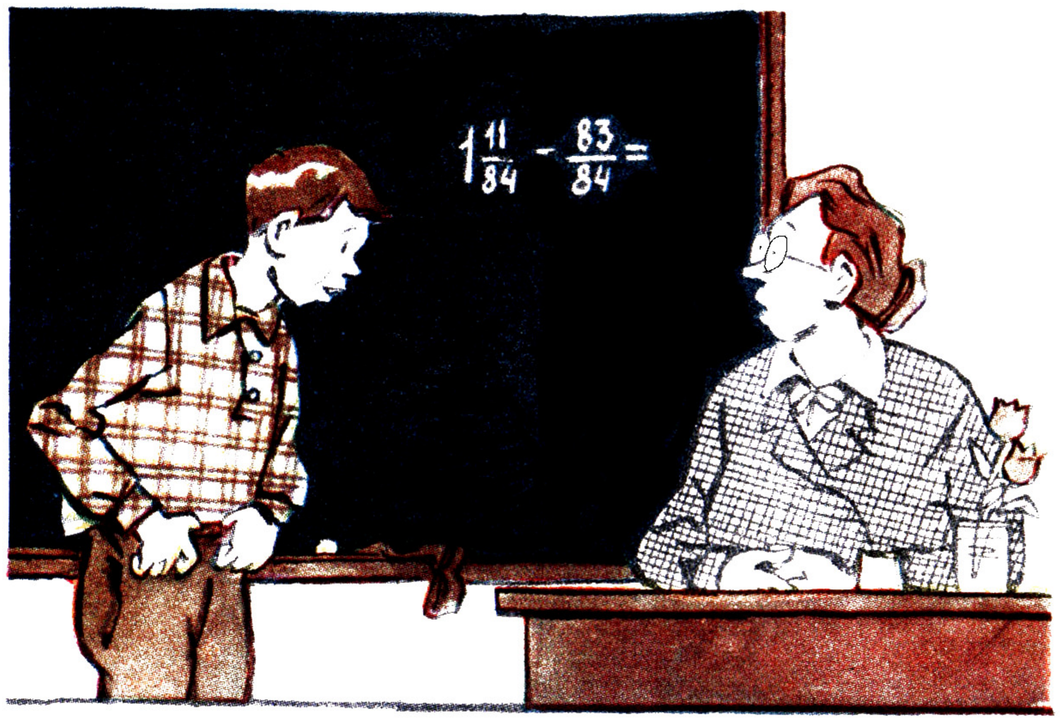

— Ганно Павлівно, дозвольте рішити задачу усно, а то в мене гудзик одірвався.

МАЛЕНЬКІ БАЙКИ

НЕОБЕРЕЖНИЙ ЗАЄЦЬ

Обгриз Зайчисько біля пня гілляку
Й на другий день помер від переляку:
Йому Сорока чутку принесла,
Що то гілляка Вовкова була.

САМОЗАКОХАНИЙ ПЕНЬ

Пень думав: — Геній, може,
Я, взагалі?
Я ж навіть зовні схожий
На пуп землі!

Петро СИНГАЇВСЬКИЙ.

ЛЕДАЧА МУХА

Шептала в полі Муха Комарові:
— Ну й заморилась я сидіти на Волові.

ЗАЄЦЬ-ХВАЛЬКО

Хвалився Заєць раз перед Котом:
— Захочу — все змету хвостом!

Ф. НИКИФОРЧУК.

с. Михайлівка,
Ананьївського району,
Одеської області.

Мал. К. ЗАРУБИ

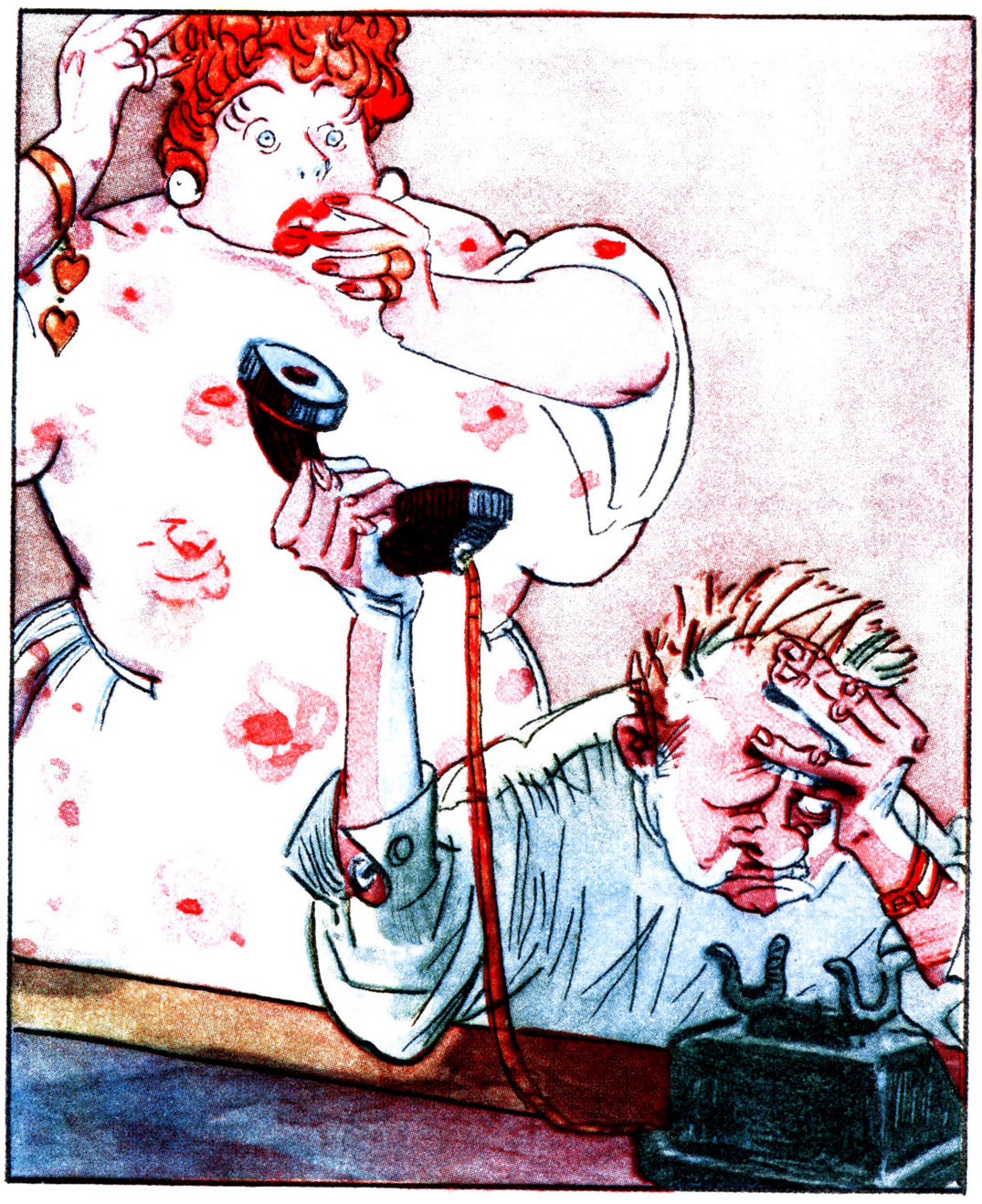

— Наш Додик у витверезнику!..
— Боже мій! Там же п'яні, а він такий вразливий.

Народні усмішки

З РИБОЮ

Йде один чоловік мостом, а на мості стоїть Іван. їсть хліб і дивиться у воду.

Підійшов чоловік та й питає:
— Що робиш, Іване?
— Та їм хліб з рибою.
— А риба де?
— Та в воді.

БУВ СОБІ ІВАН

Був собі Іван-сміхован,
Що все робив сміхом:
Кілком підперізувався,
Підпирався міхом,
На печі ставочок мав,
Черпав воду саком,
Ловив рибу грабельками,
Стріляв качки маком.
Ставок загорівся — риби погоріли,
А смалені щупаки у ліс полетіли
Та й на дуба сіли.
Як на дуба сіли — горіхи поїли.
Цей Іван-сміхован
На комені молотив,
На припічку віяв,
А під піччю виорав,
Пшеницю посіяв.
Отакий то наш Іван:
І веселий, і чудний,
Просто сміхован.

Повідомив АРСЕНИЧ, Станіславська обл., Яблунівський район, с. Нижній Березів.

ЧОГО ХОЛОДНО?

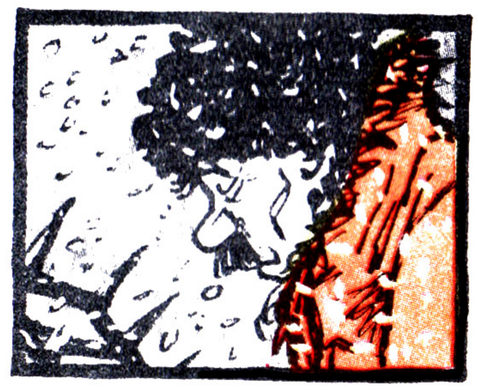

Було це давно колись.

Узимку ішов один злидень до міста на базар. Змерз, зігнувся, посинів. Не витримав, почав шукати в полі затишку. Знайшов якусь борону. Сів, підперши її спиною. А вітер ще дужче дме, допікає аж до кісток. Підвівся злидень, глянув на борону та й каже:

— Який я дурень! У бороні ж немає одного зубка, а я думаю, чого це мені так холодно?!.

А ДІРКУ ЗАТКНУВ?

Батько, лежачи з сином на печі, питає:

— Василю, ти стайню замкнув?
— Замкнув.
— А дірку заткнув, щоб часом кобила не вилізла?

Повідомив О. ЦИБУЛЯ з с. Устимівки, Семенівського району, Полтавської області.

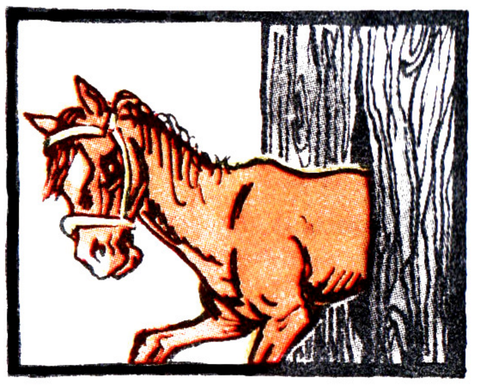

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Спритний Дмитрій: завжди поспішає і завжди запізнюється.

Заторохтіла Солоха, наче діжка з горохом.

Вихвалявся гриб гарною шапкою, та що з того, коли під нею голови нема.

Ще книжки в сумці, а вже парубки на думці.

Записав на Житомирщині М. КУРКАЧ.

Любий Перче!

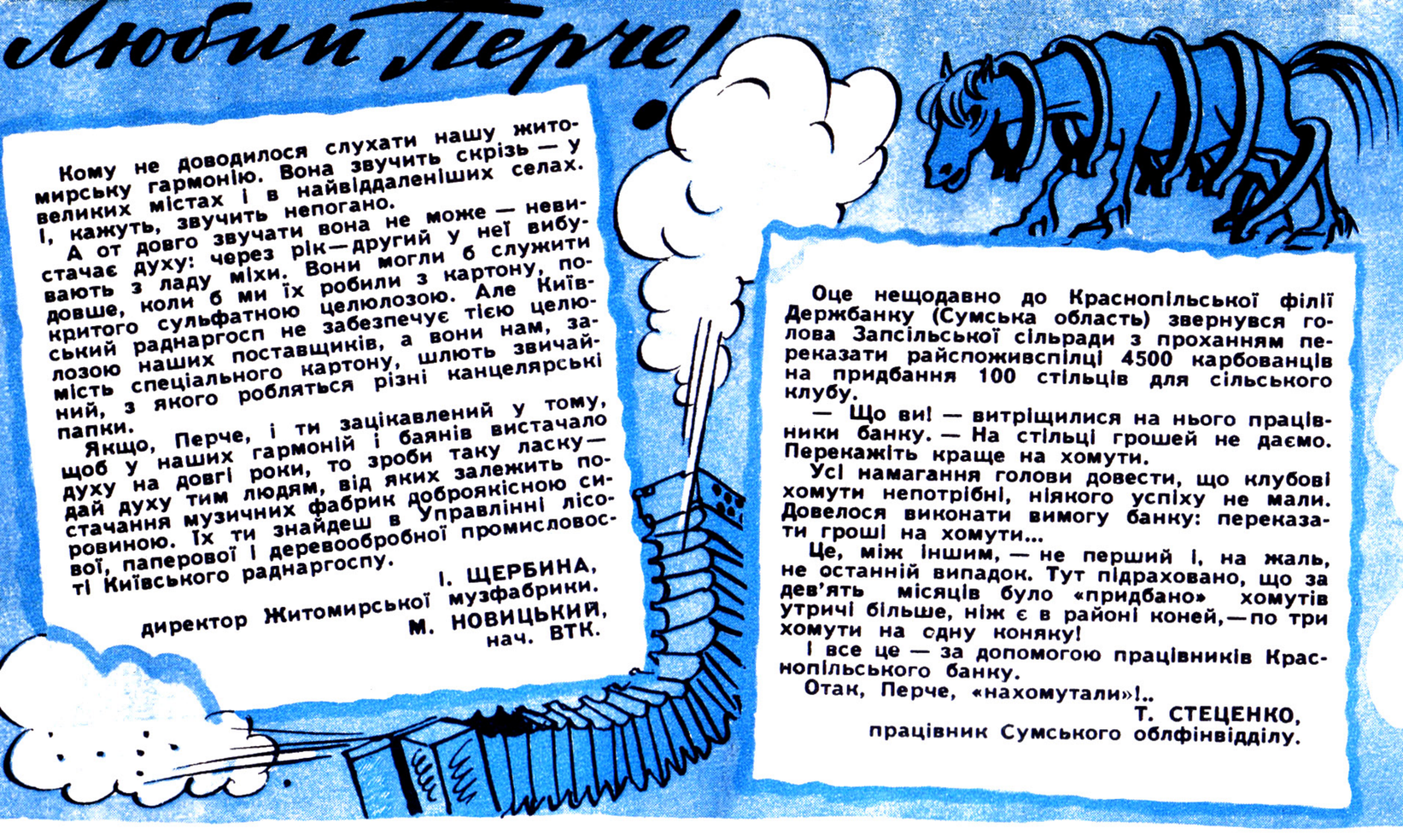

Кому не доводилося слухати нашу житомирську гармонію. Вона звучить скрізь — у великих містах і в найвіддаленіших селах. І, кажуть, звучить непогано.

А от довго звучати вона не може — невистачає духу: через рік—другий у неї вибувають з ладу міхи. Вони могли б служити довше, коли б ми їх робили з картону, по-критого сульфатною целюлозою. Але Київський раднаргосп не забезпечує тією целюлозою наших поставщиків, а вони нам, замість спеціального картону, шлють звичайний, з якого робляться різні канцелярські папки.

Якщо, Перче, і ти зацікавлений у тому, щоб у наших гармоній і баянів вистачало духу на довгі роки, то зроби таку ласку—дай духу тим людям, від яких залежить постачання музичних фабрик доброякісною сировиною. Їх ти знайдеш в Управлінні лісової, паперової і деревообробної промисловості Київського раднаргоспу.

І. ЩЕРБИНА,
директор Житомирської музфабрики.
М. НОВИЦЬКИЙ,
нач. ВТК.

Оце нещодавно до Краснопільської філії Держбанку (Сумська область) звернувся голова Запсільської сільради з проханням переказати райспоживспілці 4500 карбованців на придбання 100 стільців для сільського клубу.

— Що ви! — витріщилися на нього працівники банку. — На стільці грошей не даємо. Перекажіть краще на хомути.

Усі намагання голови довести, що клубові хомути непотрібні, ніякого успіху не мали. Довелося виконати вимогу банку: перекази гроші на хомути...

Це, між іншим, — не перший і, на жаль, не останній випадок. Тут підраховано, що за дев'ять місяців було «придбано» хомутів утричі більше, ніж є в районі коней,—по три хомути на одну коняку!

І все це — за допомогою працівників Краснопільського банку.

Отак, Перче, «нахомутали»!..

Т. СТЕЦЕНКО,
працівник Сумського облфінвідділу.

Розкажи на своїх сторінках про нові методи будівництва культурно-освітніх закладів. Винайшли їх не інженери-будівельники, а редакція журналу «Культурне життя», що його час від часу видає Одеське обласне управління культури.

Ось що в тому журналі написано:

«Колгоспники сільгоспартілі імені Леніна, Комінтернівського району, обзавелись чудовим вогнищем культури. Менш, ніж за півтора року в селі Дмитрівці був збудований чудовий по архітектурі Будинок культури, з залом для глядачів на 1200 місць, читальним і спортивними залами, бібліотекою».

А насправді у Дмитрівці поки що Будинку культури не будували, а кілька років тому відремонтували старий клуб.

Можна додати, що в «збудованому» журналом залі на 1200 місць—порожньо, бо такої кількості людей в селі не налічується. А зайти в читальний і спортивний зали неможливо, бо їх нема.

Отаке «вогнище» розпалила редактор журналу «Культурне життя» т. Колобкова. Скільки диму напустила чи-тачам у очі!

М. ДМИТРИШИН,
заст. зав. відділом пропаганди та агітації райкому КП України.
Одеська область.

КАРАБУТОВІ КИШЕНІ

Якось голова правління Сумської облпромради Дмитро Гарасимович Карабут завітав у місто Глухів. Він одразу ж попрямував до шевської промартілі імені Жовтневої революції. На порозі його зупинив майстер і попередив:

— Прийому ще нема.

— А хіба ви мене не знаєте? — запитав Карабут.

— Не можу я знати всіх відвідувачів.

— А я вам не відвідувач, а голова облпромради.

Дмитро Гарасимович зайшов у майстерню, обвів суворим поглядом шевців, мимохідь подивився на обладнання, але нікому нічого не сказав, ні про що не спитав і швидко вийшов на вулицю.

Про приїзд Д. Г. Карабута одразу ж стало відомо в промартілях міста. Кожен хотів подивитися на обласне начальство. З особливою увагою приглядались члени артілей до Карабутових кишень. І зрозуміло чому. Тут усі знають про випадок, що трапився під час відвідин Карабутом місцевої промартілі імені 40-річчя Жовтня. Член правління цієї артілі спитав голову облпромради:

— Чи скоро ви нам виділите кошти для будівництва складів?

— Можу вас запевнити, — тоном витонченого дипломата відповів Дмитро Гарасимович, — що в мене замість грошей в кишенях єсть дві дулі.

І цього разу всі з інтересом стежили за Карабутом — чи не продемонструє він те, що має в кишенях замість грошей. Але Дмитро Гарасимович, як і завжди, поспішав. Не познайомившись як слід з діяльністю промартілей, — а вони ще дуже погано обслуговують населення міста і навколишніх сіл, — голова зник у напрямі обласного центра.

Уже третій рік точаться розмови про спорудження приміщення складу та поліпшення умов праці робітників артілі імені 40-річчя Жовтня. В минулому році облпромрада виділила на ремонт приміщення 15 тисяч карбованців і виписала наряд на 10 кубометрів лісу. Та коли поїхали одержувати його, виявилось, що це не будівельний ліс, а поганенькі дрова.

Швейні машини, які є в артілі, такі старі і розбиті, що деренчать і риплять, як немазаний віз.

Однак облпромрада не турбується про поповнення устаткування.

Не дивно після цього, що серед членів артілей такою популярністю користуються Карабутові кишені.

І. ТРЕГУБОВ.

м. Глухів,
Сумської області.

НЕБЕЗПЕЧНЕ ПЛАВАННЯ

Тимофій Іванович Лебідь самовіддано тримає кермо і вітрила будівельно-монтажного управління № 13 (БМУ-13) при «Укрводбуді». Він не обмежується дорученою йому роботою — прокладанням каналу Північний Донець—Донбас, а побіжно опановує ще одну професію — водіння своїх численних друзів по інших каналах: винно-лікерно-коньячно-горілчаних і плаває по цих каналах безаварійно.

Щоб плавати цими каналами, потрібні грубі гроші. І Тимофій Іванович знає, де і як їх здобувати.

Наприклад, дали БМУ-13 премію 185 тис. карбованців. А Тимофій Іванович не робітників, які, канал будуючи, тую премію чесно заробили, а своїх дружків з донецьких будівельних організацій преміював, хоч дружки ті ніякого відношення до будівництва каналу не мають. Преміював він, зокрема, керуючого Ясинуватським відділенням Держбанку Калашникова, керівних працівників трестузамовця Аносова, Погорєлова, Роменського, Чебоненка, Михайлова, Поліщука, Титова та інших.

Влаштував Тимофій Іванович у Запоріжжі, в ресторані «Театральний» бенкет, а потім преміював по 500 крб. начальника контори матеріального постачання «Укрводбуду» Шитикова і директора ремонтно-механічного заводу Фоменка. А вони тією премією розплатилися за бенкет.

Своєму колезі по чарці, постачальникові Шибанову Тимофій Іванович Лебідь оформив аванс 1600 крб. на фіктивне відрядження до міста Часів Яр. І Шибанов, за час цього відрядження, навіть на метр не змінив свого географічного становища, якщо не лічити «виїздів» до найближчої «забігайлівки».

Після трудів праведних Тимофій Іванович вирішив увічнити для нащадків свою діяльність на каналі. Було замовлено і художньо оформлено 132 примірники фотоальбомів, по 7 кг. 950 г вагою кожен. Цей пам'ятник вскочив державній касі у 117477 крб. з копійками...

От так і веде Тимофій Іванович Лебідь свій корабель — БМУ-13. А кажуть, тринадцять — нещасливе число! Дурниці!

Олекса ОЧЕРЕТ,
Григорій ШПАК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

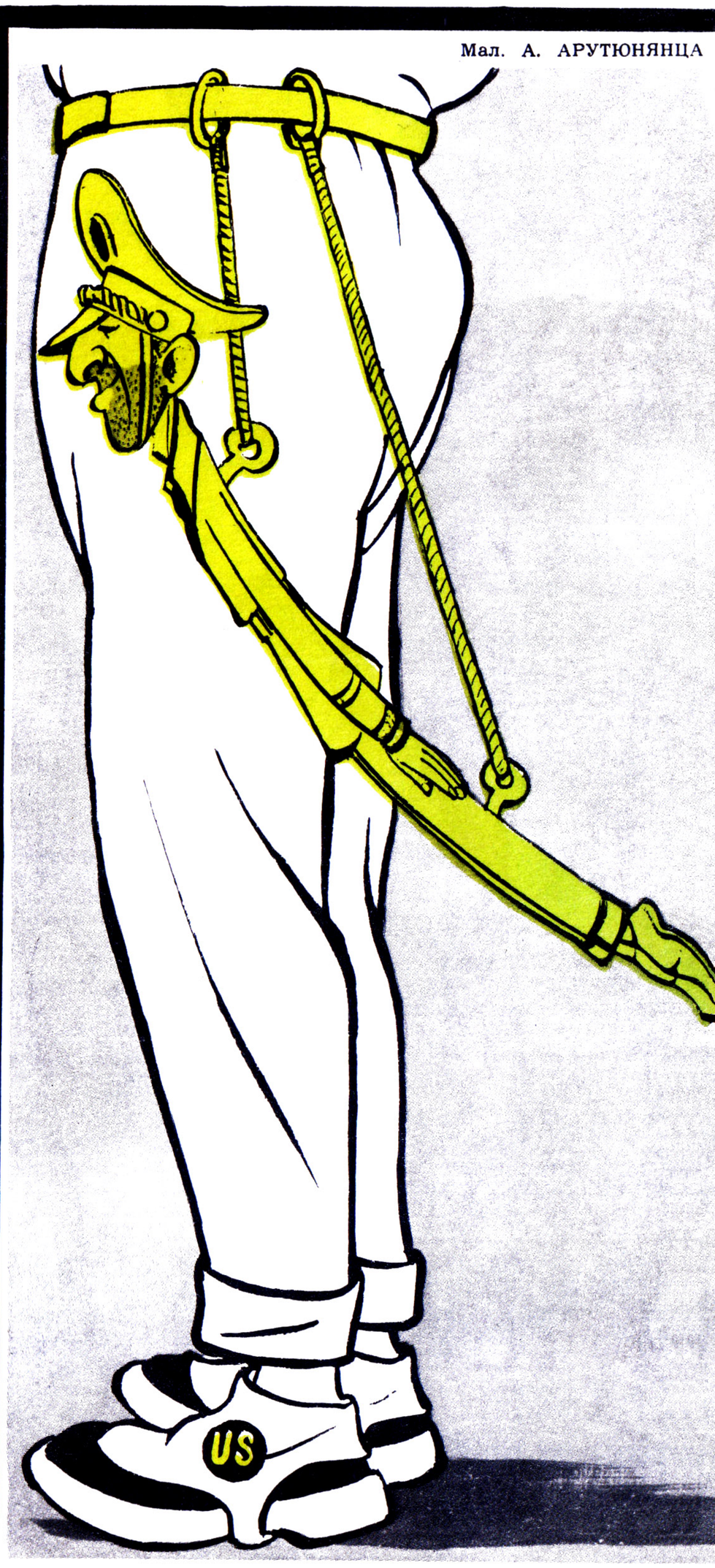

На чиєму боці шах?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

— Зверніть увагу, товаришу кербуд: балкон потребує ремонту!..

З ФОТОАЛЬБОМА ПЕРЦЯ

Семен Львович Львін обіймає посаду начальника шахти ім. Сталіна у тресті «Ворошиловвугілля» на Донбасі. Крім звичайної правої руки, у нього є ще одна права рука — це Гасюков Олександр Степанович, головний механік шахти.

Обидва вони — технічно підковані, високоосвічені люди. І говорити красно обидва уміють. Послухали б ви їх, коли з трибуни або й просто із-за столу вони про техніку, про механізацію, про машини та механізми промовляють. Один скаже, а другий прикаже... До чого ж гарно це у них виходить. Не промовці з них, не просто оратори, а справжні тобі солов'ї!

А тепер, шановні читачі, подивіться, як у себе на шахті поводяться з технікою ці палкі прихильники машин і механізмів. Отак, як бачите на знімках, марно пропадають дощами перемиті й іржею вкриті деталі колись дорогоцінного обладнання. Пропали гроші державні, пропав марно труд людський...

На ділі у цих «солов'їв» виходить далеко не так, як на словах: виходить не по-солов'їному, а, одверто кажучи, по-варварському.

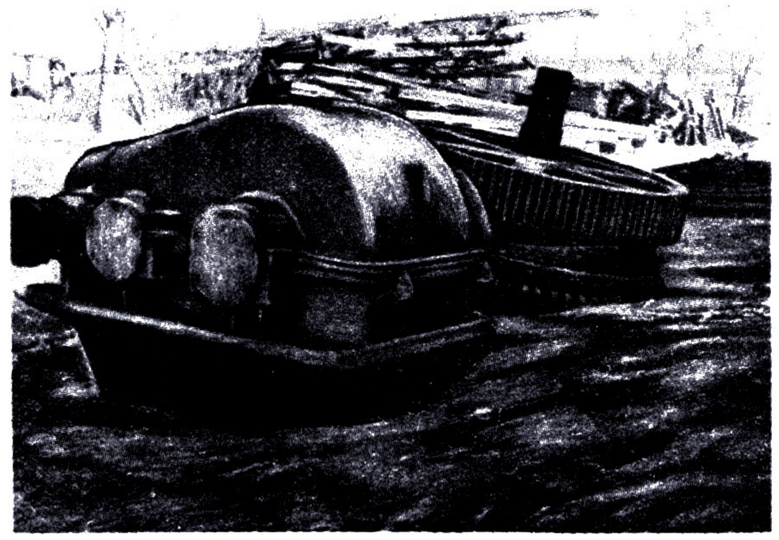

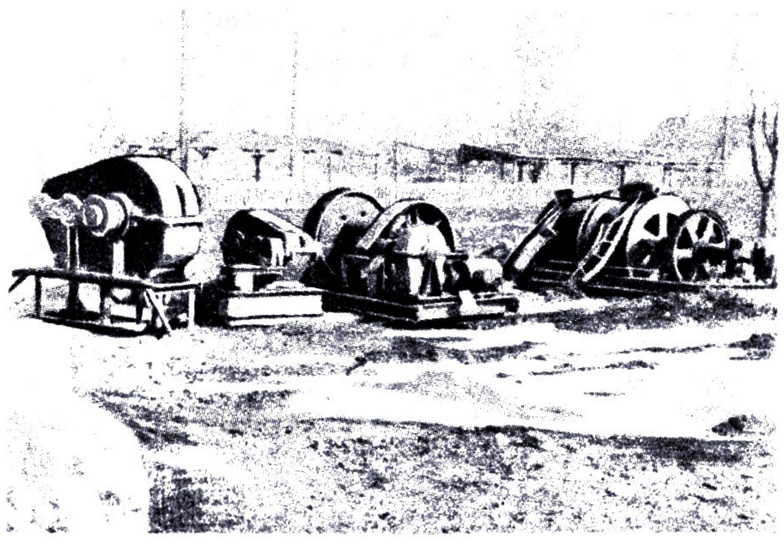

ЗАШУМІЛИ ТОПОЛІ

Дуже любить народ наш тополю. Пісень про неї співає, легенди складає. А скільком поетам це дерево підказало чудесні образи!

Та є ще «поети», які, дивлячись на тополі, думають не про ліри, а про сокири.

У Ковелі (Волинської області) на вулиці Володимирській величезні тополі рядами стоять, розмовляють з вітрами, очі людські красою своєю радують.

Ах, як задивлялися на ті тополі завідуючий міськкомунгоспом Заблотський і директор зеленого господарства міста Комарова! Голови так задирали, що аж шиї в обох боліли. А тополі раділи, що сподобалися таким хорошим, таким відповідальним людям, погойдували вершечками, наче показували: он які ми високі!

І не зчулися, як лихо підкралося: прийшли на Володимирську люди з пилками та з сокирами, і десять чудесних тополь безжалісно спиляли. Ясно, чого задивлялися на дерева завідуючий комунгоспом і директор зеленого господарства?

Читач, звичайно, скаже:

— Та за таке ж судити треба!

Правильно! Але ковельські рубаки закони знають і судом їх не залякаєш.

— Тополі були заражені омелою! Вони могли завдати шкоди садам і городам! — кажуть рубаки.

З науки відомо, що єдиним способом боротьби з омелою є зрізування поранених гілок. Зрізування гілок, а не стовбурів.

Але що наука ковельським рубакам?! Їх, як видно, за таке безчинство ніхто ще ні разу не провчив.

П. ЛУЦКЕВИЧ,
інженер лісництва.

м. Ковель.

КРАЩЕ ПІЗНО, НІЖ НІКОЛИ

Як вбіжить до магазина
За горілкою дитина,
Продавщиця натяка
Ще й відносно «Дубняка»...
Та і пляшку «Звіробою»
Радить нишком взять з собою.
І коли вже дасть півлітри, —
Зауважить: — Носа витри.

В. ЮХИМОВИЧ.

м. Вінниця.

РЕКЛАМА, ЯК РУШІЙ

Одеса дуже гарне місто. А одесити навіть переконані, що воно найкраще в світі. Проте Одеська база «Укроптгоспторгу» вважає, що в красі міста є значні прогалини і що без її, бази, активного втручання прогалин тих не позбудешся. От і прикрасила вона місто такими рекламними оздобами.

Крім свого прямого призначення — прикрашати місто, реклама ця виконує ще й другорядні функції: а) наочно показує дітям шкільного віку, що на Одеській базі «Укроптгоспторгу» є й цілком дорослі дяді, які не вміють грамотно писати; б) викликає здоровий сміх у кожного одесита, хоч трохи обізнаного з граматикою.

О. СОВЗ,
учитель.

КАЛІКА

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Дайте, не минайте...

МИЛИЙ ПЕРЧЕ!

Приїжджі люди виходять на привокзальну площу в Дрогобичі й ахають: «Гляньте, — кажуть, — знамениту гоголівську калюжу з центра Миргорода до Дрогобича перенесли!»

А дрогобицькі комунальники ображаються. «Нам, — кажуть, — миргородської не треба. Це наша власна калюжа». — «Чому ж ви її не осушите?» — дивуються приїжджі. «Ждемо, — відповідають комунальники, — щоб новий Гоголь описав цю калюжу, тоді, може, й осушимо...» От яка жаба слави сушить дрогобицьких комунальників!

Милий Перче! Допоможи їм швидше осушити калюжу на привокзальній площі. Прослав їх на своїх сторінках.

Т. БЕНЯК.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Начальник Іллінецького районного поштового відділення, Вінницької області, т. Вражуля, як то кажуть, дійшов до ручки: в залі для відвідувачів тут є лише одна ручка для письма та один-єдиний стілець. Тимчасом у кабінеті начальника — дванадцять стільців, а на столі — оберемок ручок. Як бачиш, дорогий Перче, обладнання тут цілком вистачить, щоб скликати широку нараду про поліпшення обслуговування відвідувачів. Є чим і протокол написати. А все інше, на думку Вражулі, дрібниці.

М. РЕДЬКО,
старший технік геодезист.

ХТО ПАЯЄ, А ХТО ЧХАЄ...

У Києві, по вулиці Тургенєва, № 2 збудували гарненький будинок для робітників і службовців Київського філіалу «Діпротранскар'єр».

Крім квартир, в цьому будинку було запроектовано і приміщення під ательє індпошиву.

Та один проектує, другий руйнує...

Замість ательє, вселили сюди, в житловий будинок, стоматологічну поліклініку і зубопротезну майстерню.

Звісно, ми не проти цього. Хай людям зуби вставляють.

Але ж, пробі! Дайте окреме приміщення для зубопротезної майстерні!

Не робіть цього в житловому будинку. У майстерні двадцять газових паялок, двадцять бензинових... Як почнуть паяти, як почнуть газувати, так мешканці з ранку до вечора чхають.

Газують, тільки так! Дихати не дають.

Мешканці і туди, і сюди, і до облвідділу охорони здоров'я, і до Міністерства охорони здоров'я.

Усі погоджуються: зубопротезну майстерню переселити в окреме приміщення!

А клятий газ газує...

Мал. БЕ-ША

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Норовисті гроші» («Перець» № 1) писалося про те, що працівники Кіровоградської міської контори зв'язку систематично засилали грошові перекази.

Начальник Кіровоградського облуправління зв'язку т. Боєв повідомив, що всіх працівників, винних у цьому, покарано. Начальника Кіровоградської контори зв'язку т. Карновап Н. І. суворо попереджено.

★ У тому ж номері журналу, в замітці «Поштова манна», повідомлялося про те, що пошта з Чернігова до райцентра Малої Дівиці доставляється літаками нерегулярно.

Після виступу Перця пілотові поштового літака Калмикову оголошено сувору догану.

★ Керівники Дергачівського механічного заводу протягом кількох років зволікали спорудження станції біологічної очистки, без якої не можна було здати в експлуатацію нової школи в Дергачах. Про це писалося в № 2 журналу (замітка «Достукаються»).

Секретар Харківського обкому КП України т. Булгаков повідомив, що після виступу Перця спорудження станції закінчено і нова школа функціонує нормально.

★ У № 3 журналу було надруковано замітку «Наділили...» про те, що Добрянська міжколгоспна будівельна організація придбала на Чернігівській обласній базі Сільгосппостачу пилораму, а електромотора до неї ніяк придбати не може.

Після виступу Перця міжколгоспна будівельна організація електромотор одержала.

★ У тому ж номері журналу було вміщено фейлетона «Оце так весілля!» про те, що керівники деяких колгоспів Рожнятівського району на Станіславщині обдурювали державу: незаконно скуповували в крамницях масло, яке потім здавали на маслозаводи в рахунок виконання планів молокоздачі.

Як повідомив редакцію сільгоспвідділ Станіславського обкому КП України, це питання розглянуло бюро обкому і наклало суворі партійні стягнення на секретаря Рожнятівського райкому партії Перистого О. К. та на голову виконкому райради Кирилишина Ф. П.

Голови колгоспів «Радянська Україна» Барнас І. М. та ім. Шевченка — Джурин В. М., винні в обдурюванні держави, притягнуті до суворої партійної відповідальності.

АВТОМОТОГОНКИ відбулися недавно в колгоспі ім. Суворова, Магдалинівського району на Дніпропетровщині. Звання переможців здобули заступник голови колгоспу П. Т. Глиняний, завгаражем Ф. О. Хорольський та агроном І. Т. Заїка. Заправившись самогоном, вони на колгоспному автомобілі «ГАЗ-69» з льоту врізалися в лісосмугу. Машину розбили вдрузки, а самі на радість прокуророві залишилися непошкоджені.

ВІДКРИВСЯ СТАДІОН у місті Старокостянтинові, Хмельницької області, після того, як з нього зірвали останні вхідні ворота. На стадіоні вдень і вночі повно корів і кіз. Голова виконкому Старокостянтинівської райради т. Егурнов переклав на них всю відповідальність за розгортання масовоспортивної роботи в районі.

ЗМАГАННЯ З ПЛАВАННЯ відновилися в Крюкові, Кременчуцького району на Полтавщині, відразу ж після того, як у центрі міста, на вулиці К. Маркса, скресла величезна калюжа. Судить змагання почесний плавець — голова виконкому Кременчуцької райради т. Нагайченко.

ФУТБОЛЬНИЙ ЧЕМПІОНАТ між командами класу «Г» закінчився на Сумщині. Першість завоювала обласна база «Головм'ясоринторгу», яка шість разів забила одні й ті ж контейнери із зіпсованою хамсою у ворота Талалаївської райспоживспілки. Остання чинила шалений опір, але мусила визнати себе переможеною.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Малюнок-жарт.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (404) (на украинском языке). Підписано до друку 18.IV. 1959 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07391. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 2015. Тираж 225 000 прим.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua. livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

В ОБЛОЗІ